

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 14. De cordis partitione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](#)

December. In quocunque statu vivas, hac praxiū stute, quæ toti mundo convenit.

Peccavimus, iniquè egimus. . . . Omnia ergo, quæ induxisti super nos, in vero judicio fecisti. *Dan. 3. 29.*

Divina Bonitas maximè irascitur in hoc sæculo, ne irascatur in futuro. *Aug.*

DIES XIV.

De Cordis Partitione.

I.

DEO quidem donare nos volumus, & cur id non vellemus? sed nos totos ei donare detrectamus; cor nostrum ei consecrare cupimus, sed non integrum; verum id Deum inter, & mundum partiri desideramus. Partitionem tam inquam approbare Deus non potest, nec homines eam tolerare, neque cor nostrum sustinere. Deus id non magis approbare potest, quam supremō suō dominiō se abdicare. Hoc verò se abdicaret, si admitteret, ut quid in corde nostro lateret, quod non totum suum esset. Non minus necessarium est, ut ipse finis noster ultimus sit, quam primum nostrum principium

piem : adeoque, sicut nihil in nobis esse December.
potest, quod non ab ipso proveniat, sic
nihil in nobis esse decet, quod non ipsius,
& propter ipsum sit. Velle aliquid cum
ipso in corde nostro collocare, quod illud
dividat ; est ipsum inde pellere ; cum ali-
quam ei creaturam æquare idem sit , ac
idolum quoddam ei sociare. Christianus,
qui cor suum partiri cupit, majoris crimi-
nis reus est, quam idololatra aliquis. Ido-
lolatra enim rem creatam adorat , quia
Creatorem non agnoscit ; verum si Chri-
stianus , qui eum cognoscit , ipsum crea-
turæ æquat , qui majorem ei injuriam in-
ferre potest ? Deus Philistæos toleravit,
licet idololatræ essent ; sed , ubi arcam in
eodem altari cum Dagon statuere vole-
bant , Deus idolum dejecit , & terribi-
lem de idololatris vindictam sumpsit.

II. Hanc partitionem neque homines
tolerare possunt. Omnes quantumcun-
que injusti sint , eam improbant , neque
æQUITATIS , & SINCERITATIS defectum igno-
scere nobis possunt : at defectum hunc in-
currit , qui duplici corde est : idcirco mi-
nor odio prosequimur pravi exempli ho-
minem , quam hypocritam , qui se par-
titur , & exteriorem virtutis speciem Deo
acceptam esse cupit , dum , quod in ani-

mo

December.

mo latet, effrænatis suis cupiditatibus addicit. Hujusmodi homines, qui latrificare Deo, & mundo volunt, plerumque neutri parti satisfaciunt, quia nec latè pro Deo, nec satis pro mundo agunt; cùmque eos conciliare cupiunt, utrumque offendunt: propterea nihil in mundo adeò infame est, ut fallax Dei servus, videlicet homo, qui Deum inter, & mundum partiri se cupit; quemadmodum enim utriusque suspectus est, sic uterque æqualiter ei diffidit. Deus eum transfugam, mundus speculatorum reputat, ejus obsequia aspernantur, nec eorum rationem habendam arbitrantur. Homines probi eum cum horrore intuentur, quia virtutem, quam profiteri videtur, infamat. Homines mundo addicti eum aspernantur, quia virtutem simular, ut se ab ipsis distinguat; cùm reapse amplectatur vitium, quod eum cum ipsis confundit; magis proin contemnendus, quam solutoris vitæ homines, qui saltrem ob pravitatis suæ confessionem apertè agere videntur.

III. Cor hominis divisionem hanc Christum inter, & mundum tolerare non potest; cùm eorum axiomata, & propensiones adeò inter se contraria sint, ut

con-

conciliari non valeant. An quidquam December,
 magis adversatur axiomatis Christi, quam
 axiomata mundi? Christi pronuntiatum
 est, Beatos esse pauperes; mundus eos
 infelices esse censet. Christus horretur,
 ut etiam pallium cedamus ei; qui tuni- Matth. 5.
 cam nobis auferre cupit, potius, quam,
 ut cum ipso judicio contendamus. Mun- v. 40.
 dus vetat, ne quidquam de nostris com-
 modis remittamus. Christus vult, ut
 injurias condonemus; Mundus vult, ut
 eas ulciscamur. Christus discipulis suis
 mandat, ut omnibus se postponant; &
 ultimum locum occupent; Mundus se-
 statores suos docet, supra omnes sese ex-
 tollere, sibiique persuadere omnem viam
 bonam esse, quae ad sublimia perducit.
 Sed & illorum propensiones non minùs,
 quam axiomata sibi invicem adversantur.
 Christus paupertatem, cruciatus, sui de-
 pressiones æstimavit, amavit, & am-
 plexus est; divitias, voluptates, hono-
 res, & quidquid speciosum erat, con-
 tempsit, fugit, & cum horrore aspexit,
 eosque condemnavit, qui similia ama-
 rent; Et mundus divitias, voluptates, ho-
 nores, sublimitates æstimat, immoderatè
 amat, cupidè conquirit. An inveniri
 possunt propensiones magis contrariae?

an.

December. annon potius lumini cum tenebris conveneret, quam Christo cum mundo? tu tamen id intendis.

Scrutare cor tuum, ut videas, an id divinum non sit; & statue id totum penitus Deo donare: si minus, nulla ejus pars ad Deum spectabit.

Divisum est cor eorum; nunc interibunt; ipse confringet simulacra eorum.
Osee 10. 2.

Sufficis tu DEO, non tibi sufficit DEUS. Ambr.

DIES XV.

De Infelicitate Peccatoris In rebus adversis.

I.

PEccator duplicit miser est in rebus adversis, tum ob malum, quod patitur, tum ob modum, quo id patitur: si quod infortunium incurrat, vel bonorum suorum, vel hominis cuiusdam, quantum fulcro nitebatur, jacturam faciat; absque levamento, absque solatio patitur, & vix non ad desperationem adgitur. Unde námque levamentum, &

sq.